

Ročník III

 ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

Milí čtenáři,

nevíme, jak to prožíváte vy, a ani vám nechceme vnucovat svůj názor, ale pro nás v redakci inTELEktu je den, kdy vyjde jeho nové číslo, pokaždé takovým malým svátkem. V ten den totiž jako bychom sklízeli plody celoměsíční práce a zejména závěrečného šturmování. A věřte, že tentokrát jsme se měli co ohánět. Vždyť předcházející, listopadový inTELEkt vyšel právě před třemi týdny. Ale ono to ani bez příslovečného finálního spěchu nejde; ostatně prý to tak chodí v každé redakci. Tak proč by zrovna ta naše měla být výjimkou...

Naše sváteční atmosféra kolem nového vydání časopisu je dnes umocněna tím, že máme pár dní před největšími svátky v roce. Pohřích se nám do tohoto čísla moc vánoční tematiky nedostalo. Snad jen anketa... Ale můžete za to i vy, naši milí. Ani od vás jsme během minulých týdnů žádný předvánoční nebo vánoční příspěvek neobdrželi. Ba co říkají – tolik žádání externí spolupracovníci se v prosincovém inTELEktu neobjevují vůbec. Museli jsme se zkrátka spolehnout na vlastní síly...

Ještě štěstí, že máme ve svých řadách Terezku Nentvichovou! Bezpochyby to i každého z vás při listování tímto inTELEktem trkne, že právě její jméno se pod články objevuje daleko nejčastěji. Občas si v redakci říkáme, že to právě kvůli ní jsme zvětšili rozsah časopisu na dvacet stran. Anebo že by to bylo právě naopak? Že by Terezka psala a psala a psala právě proto, že je zapotřebí oněch dvacet stran kvalitně zaplnit? Skutečností zůstává, že naše protagonistka myslí na svůj časopis, kudy chodí (a jezdí). A čerpá přitom inspiraci jak ve svém soukromí, tak na akcích školních, tedy kolektivních.

Začali jsme tento úvodník svátečně – a svátečně jej také ukončíme. Do nadcházejících vánočních dní vám přejeme hodně pohody v kruhu vašich blízkých, abyste našli vytoužené dárky pod stromečkem, aby i vámi obdarovaní měli z dárků radost, abyste si jak se patří užili prázdnin, ale na Silvestra to s oslavami moc nepřehnali, protože brzy po Novém roce se jako tradičně začne ve škole spurtovat do pololetního cíle! VAŠE REDAKCE

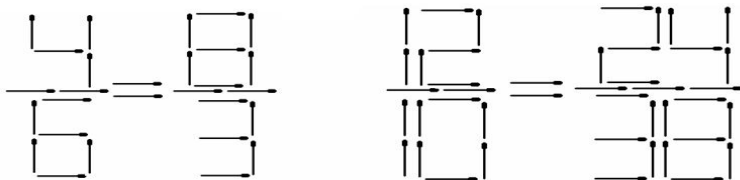
Rébusy pro bystré hlavy

Řešení úloh z minulého čísla:

Jak se podařilo šaškovi obelstít krále? Král si nechal jed číslo dvanáct, aby jím neutralizoval jakýkoliv jed, který mu šašek podá. Šaškovi tedy nalil do poháru jed číslo deset (druhý nejsilnější, který má). Šašek to předpokládal, a tak si nechal jedenáctku, aby jed číslo deset neutralizoval a díky tomu přežil. Dále věděl, že král po vypití jeho poháru vypije jed číslo dvanáct. Proto dal králi do poháru obyčejnou vodu – král vypil vodu (voda není jed) a vzápětí se sám otrávil jedem číslo dvanáct. Jak prosté...

Zlomky

Vášim úkolem je přemístit jednu zápalku tak, aby zlomky platily.

Skrytá přísloví

Pozorně si přečtete následující texty a zkuste přijít na známá přísloví, která jsou v nich ukryta.

1. S poklesem produktivity práce na nulu přestane existovat též veškeré cukrářské pečivo kruhového tvaru.
2. Chemická sloučenina vodíku s kyslíkem, jejíž akustický projev je minimální, působí erozí na vrstvy hornin, uložených podél její trajektorie.
3. Tvé ego je násobeno konstantou tvého individuálního lingvistického potenciálu.

Sudoku

nové zadání

řešení z minulého čísla

			9			7		
			3	2	1	6		
		6			4		2	3
3	9	8						6
6						4	3	9
9	5		4			1		
		3	1	6	7			
		7			2			

4	6	9	3	1	8	7	5	2
5	2	8	4	7	6	1	9	3
3	7	1	2	5	9	4	8	6
2	3	5	9	6	1	8	7	4
6	9	4	8	2	7	3	1	5
8	1	7	5	3	4	6	2	9
7	5	2	1	4	3	9	6	8
9	4	6	7	8	5	2	3	1
1	8	3	6	9	2	5	4	7

EVA FASOROVÁ, DRAHA ZBOŘILOVÁ (oktáva)

inTELEkt z druhé strany – totiž zevnitř

Všichni čtenáři vědí, co je tenhle časopis zač, všichni také vědí, kdy vychází, co zhruba obsahuje a kdo ho vydává. Ví ale někdo, jak vůbec probíhá jeho příprava a kolik to dá práce, než tenhle skromný školní plátek vyjde? Určitě máte nějakou představu, avšak abyste nevedli představu mylně, seznámím vás s průběhem celého vzniku inTELEktu.

Jsme zkrátka taková loď menší manufaktury s kapitánem panem profesorem Továrkem. Každý je odkázán sám na sebe, ale zároveň musíme spolupracovat, abychom neztroskotali. Každý čtvrtěk ráno se všichni sejdem ospalí na naší lodi a začínáme konzultovat. Pan profesor s prozatímní trpělivostí zjišťuje, co kdo dodá do dalšího čísla nebo zda má někdo už něco napsáno, a jakmile zjistí, že nikdo nemá nic, začíná podávat vlastní návrhy. Nejprve si rozdělíme rozhovor, křížovku, rebusy, kulturu a anketu, tedy stále rubriky – základ každého čísla. O ty je celkem velký zájem, protože člověk pak nemusí nic dalšího vymýšlet. Sice by měl, ale na radě jsou teď přece další členové posádky. Pak se postupně konzultují témata ostatních článků. Většinou každý něco vymyslí a přinese sám, avšak když je potřeba napsat o nějaké školní akci, je téma jasné.

Konzultace o dalším čísle je tedy u konce, a pak už začíná jen stres a čekání, zdali opravdu něco vymyslíme a doručíme. O napětí našeho kapitána raději ani nemluví, protože si je vlastně ani nedokážu představit.

Příští týden probíhá další konzultace, ale stále je ještě celkem brzy na předčasné závěry o tom, zda inTELEkt vyjde včas, nebo ne. Většinou však ani druhý týden není moc příspěvků na stole. Napětí stoupá a pan profesor roste. Od druhého týdne se ovšem zaručený obsah našeho časopisu postupně zvětšuje. Tradicí však je, že hodně věcí, jako třeba křížovky, ankety a různé články se odevzdávají až těsně před termínem vydání. Pak už všechno záleží na Alešovi, aby rychle provedl grafickou úpravu, a na našem kapitánovi, aby (ještě předtím) provedl úpravu jazykovou. Pokud se tohle všechno stihne, naším další zastávkou se stává ředitelna, kde všechny stránky rozmnožujeme a pak s nimi máváme, aby vychladly (a mohlo se kopírovat na druhou stranu), což bývá celkem komické.

Dlužno dodat, že v prvních měsících tohoto školního roku jsme si „zpestřovali“ program čtvrtetního rána doplňováním a inventarizací školní knihovny a také diskusí nad projektem MF Dnes „Studenti čtou a píší noviny“, do něhož se někteří z nás aktivně zapojili.

Nakonec tedy časopis pokaždé vyjde, ať už přesně, nebo o pár dní později, jeho náklad se prodá zpravidla za jediné dopoledne, a my pak již jen doufáme, že se vám bude inTELEkt líbit, protože má už jakousi svoji tradici. Avšak něco přece jen našemu školnímu časopisu letos chybí. Ano, je to poezie. Skoro všichni básníci, kteří se dříve pravidelně starali o poetické zpestření jednotlivých čísel, už totiž ze školy odešli a my stále sháníme jejich nástupce. Pokud tedy někdo z vás cítí, že má duši básníka, nebojte se a přispějte nám svými veršiky...

TEREZA NENTVICOVÁ (*sexta*)

Upozorňujeme všechny čtenáře inTELEktu, že rozluštění soutěžní křížovky, veškeré příspěvky do časopisu, připomínky k jeho obsahu a náměty k jeho zlepšení nám mohou posílat na e-mailovou adresu casopisintelekt@centrum.cz.

REDAKCE

My jsme museli víc poslouchat

Tento rozhovor byl docela netradiční. Pana profesora Ivana Vitulu jsme zpočátku „u krbu“, což je sešlost kroužku náboženství. Pan profesor stále někam odbíhal, a tak se rozhovor protáhl na víc než hodinu. Kolem navíc byla spousta zvědavých posluchačů, takže podmínky přímo ideální... Nepřišlo nám důležité ptát se na nějaké „bulvární“ otázky, s panem profesorem se daleko lépe mluví o jiných věcech, jako například o situaci ve školství a podobně. Pan profesor poskytoval vyčerpávající a zároveň podnětné odpovědi. Ostatně posuďte sami.

* Učitelství není vaše původní povolání. Jak jste se tedy k učení dostal?

„Do svých padesáti let jsem pracoval v laboratoři odpadních vod. Ta se po revoluci sloučila s jinou, změnily se poměry a já jsem se nepohodl s vedením. Hledal jsem nové místo a naskytla se příležitost učit na ZŠ v Židlochovicích. Musím říct, že v žádné jiné práci jsem se tolik nenadřel, jak když jsem začal učit. Na druhou stranu se mi ale nic jiného tak moc nelíbilo, mám rád práci s lidmi a děti jsou ještě takové nezkažené. Na naše gymnázium jsem přestoupil, když se zakládalo, a už jsem tam zůstal. V době, kdy se uvažovalo o zrušení našeho gymnázia, zde začal pracovat i můj syn Karel, který vyučoval informatiku místo bývalého ředitele, který ze školy odešel. Na školu jsem přivedl i paní profesorku Stravovou. Nejdříve jsem učil chemii a fyziku, pak už jen chemii a v tercií biologii. Ve škole jsem zůstal do roku 2004, než jsem odešel do důchodu. Poté jsem měl ještě částečný úvazek a letos učím chemii v tercií a kvartě a náboženství jaké nepovinný předmět ve všech třídách.“

* Vyučujete také hudební výchovu. Jaká hudba vás nejvíce oslovuje?

„Vyrostl jsem v době, kdy byla hudba jiná než dnes. Hitem byl rock a beat, což ale bylo v té době vnímáno jako kontroverzní. Poslouchal jsem Beatles, na rádiu Svobodná Evropa písně šedesátých let. To byla hudba mého mládí. Poté jsem se proposlouchal i do klasiky, mám rád například Mozarta, Beethovena, Smetanu nebo Dvořáka. Prostě takovou tu rozpustilejší hudbu, smutná hudba jako například od Bacha mě moc neoslovuje. Dále mám rád lidové písničky, české, moravské i slovenské. Považuji je za jedny z nejhezčích. Na rovinu říkám, že hudbě, kterou poslouchají moje vnoučata, nerozumím.“

* Máte nebo jste někdy měl nějakou nejoblíbenější (a naopak nejnejoblíbenější) třídu?

„Šest roků jsem dělal třídního předloňským maturantům, po mně je převzal Tomáš Dratva. S touto třídou jsem zažíval nejrůznější peripetie. Práce třídního je taková nevděčná, za všechno, co studenti vyvedli, jsem dostal vynadáno já. Ale byla to prostě moje děcka. Vyloženě neoblíbenou třídu jsem neměl nikdy.“

* Pamatujete si na nějakou veselou příhodu z vyučování?

„Nemám žádný extra humorný zážitek. Na gymplu jsem učil strašně rád a bylo mi dobře jak s žáky, tak s učiteli. Tak dobré vztahy v kolektivu jsem nikde nezažil a jsem přesvědčen o tom, že se to promítá i do celkové atmosféry na škole a výsledného dojmu žáků z vyučování. Žádnou vyloženě humornou situaci jsem ale nezažil.“

* Jak se díváte na současnou situaci ve školství?

„To, o čem snil Komenský, se mi zdá pořád jen jako sen. Situace ve školství je, ostatně jako všechno, nejvíce ovlivněna financemi. Když si uvědomím, že pan profesor Jirásek mívával 18 hodin týdně a ve třídě 15 studentů a nervově se z toho zhroutil, podmínky dnes mi připadají méně podnětné. Na druhou stranu si myslím, že většina kantorů dělá všechno, co je v jejich silách, návrhy ministerstva na různé obměny učení mi připadají zbytečné. Do studentů bychom neměli pumpovat encyklopedické znalosti, ty se ale po nich vyžadují, takže tento problém se asi řešit nedá. Když něco studenti u přijímaček neví, je to dáváno za vinu škole. Studenti si stěžují, že je to učitel nenaučil. Přitom opravdu nejde biflovat vše.“

* Jste spokojen s fungováním vašeho náboženství?

„Jsem spokojen s tím, že tam děcka vůbec chodí. Samozřejmě, ne všichni mohou pravidelně, navíc roli hraje i velké věkové rozpětí žáků, takže při těchto podmínkách se těžko může probírat nějaká látka soustavně. Spíše probíráme akutní záležitosti, které děti zrovna zajímají. Kromě pravidelných hodin máme také třikrát do roka Krb. Jestli se jim to líbí nebo nelíbí, to už není otázka na mě. Chodí sem věřící i nevěřící, chodí sem dlouhodobě a otázky, které tu rozebíráme, jim nejsou lhostejné. Vůbec mi nevádí, že je tam tolik nevěřících, ostatně to já jsem dřív býval taky. Víru nikomu dát nemůžu, ale aspoň o tom můžeme přemýšlet a mluvit. Dnešní společnost je hodně zesvětštělá, podle průzkumů je v ČR nejvíce nevěřících lidí vůbec. Na druhé straně u nás ale je spousta lidí pověřčivých. Horoskopy, věštění... Možná to spolu souvisí. Když je člověk nevěřící, velmi často bývá pověřčivý. Lidé, kteří jsou nábožensky nevzdělaní, se velmi často stávají obětmi různých sekt. Naletí na jednoduché, ale špatné učení, což často může zdevastovat i život celé rodiny. I těm, co nejsou nábožensky založeni, bych doporučil, aby se s nějakým náboženským systémem seznámili. Evropská kultura vyrostla na tradicích židovsko-křesťanských a antických. Ten, kdo neví nic o židovské kultuře, nemůže pochopit ani kulturu evropskou, její kořeny. Například když přijede člověk do Říma, uvidí zde spoustu biblických prvků. Znalost bible patří k základnímu vzdělání bez ohledu na to, zda je člověk věřící, nebo nevěřící. V tomhle má náš kroužek také smysl.“

* Je podle vás dnešní mládež lepší, nebo horší, než za vašich mladých let?

„Je to jiné, ale nedovedu posoudit, jestli je to lepší, nebo horší. My jsme vyrůstali za totality, kdy za průšvihy hrozily přísné tresty. Kázeňské tresty byly mnohem přísnější než dnes a my jsme měli větší strach. Dnes studenti strach nemají a já nedokážu posoudit, jestli je to dobře, nebo ne. Někáká kázeň by být měla, v tom jsou gymnázia lepší než základky. Z gymplu lze hříšníka vyloučit, kdežto ze základky ne. Nevím, zda je lepší volnost dneška, nebo ona přísnost dříve. Dnešní mládež ví velmi mnoho o svých právech, méně už ale o svých povinnostech. Jenže povinnosti a práva musí jít ruku v ruce, jinak je to špatné. Mládež například ve Francii se dnes chová tak, jak by to u nás za bolševika naprosto nebylo možné.“

* Máte nějaké domácí zvířátko?

„Kromě svých vnoučat? (smích) Včelařím, máme kocoura, kterého jsme zachránili hrobaři z lopaty, a rybičky. Dříve jsem měl rozsáhlé hospodářství, slepice a králíky, ale na to už dnes nestačím.“

Děkujeme za rozhovor.

DENISA DRATVOVÁ, JAKUB VERBÍK (sexta)

Takový malý předvánoční průzkum

Větší část prosince je nenávratně pryč a někteří z nás začínají při rostoucím datu více či méně nervóznět. I tady mezi námi se vyskytují tací, kteří předvánoční nákupy a starosti s tím spojené nechávají až na tu nejposlednější dobu, což náladu adventu, plnou klidu a míru v duši, zrovna nevykouzlí.

A jak jsme na tom tady ve škole procentuálně? Na otázku „Kdy nakupujete dárky?“ odpovědělo 48 procent respondentů tak, že je opravdu pořizují na poslední chvíli, a pouze jedno procento dotázaných je v prosinci bez práce; mají totiž dárky připravené předem. Ostatní si pozornosti pro své blízké opatřují během posledních týdnů v roce.

K tomuto tématu se pojí otázka, jestli si pro sebe vůbec najdeme chvíličku ať už pro sváteční přemítání, nebo jen pro obyčejný odpočinek. Na dotaz „Necháte se tedy strhnout předvánočním stresem?“ odpověděla překvapivě většina, že vůbec ne. Více než polovina z nás si zcela nepřipouští žádný spěch a shon a věnuje se v klidu své pohodě (66 %), a jen 1 % je v neustálém chaosu, zbytek balancuje někde na hraně.

Naše babičky a maminky mívaly (a mají) ve zvyku předhánět se mezi sebou v tom, která bude mít napečeno více druhů cukroví a která je bude mít chutnější než jiná. Jak je tomu dnes? Nic moc se nezměnilo, protože celé dvě třetiny respondentů na otázku „Pečete doma vánoční cukroví?“ přiznávají, že u nich doma se peče až desítky druhů různých mlsů. Přes 20 procent odpovědělo, že jim zbývá čas pouze na to „nejnutnější pečení“ a jedno procento nepeče, ale kupuje.

K vánočním svátkům neodmyslitelně patří i oslavy konce roku. Ať už jsou bujaré a ve větším kolektivu, či v rodinném kruhu a klidné – Silvestr nás nikoho nemine. „Kde strávíte Silvestra?“ zeptali jsme se, a dospěli k následujícímu zjištění: 72 procent oslaví začátek roku 2008 na soukromé party, a jen jedno procento zůstane doma. Ostatní pojedou buď na hory, nebo dokonce do zahraničí.

A protože jsme zvědaví, nemohli jsme se nezeptat: „Kolik hodláte utratit za silvestrovské veselí?“ Částku 200 korun nechce přesáhnout jedna čtvrtina z okruhu odpovídajících. Hluběji do kapsy sáhne 39 procent lidí, protože ti se posunou k pěstitovce. Ještě odvážnějších v otázce finančního rozpočtu se ukazuje být 15 procent studentů a učitelů, protože ti utratí až 1000 korun. No a zůstávajících pár procent v lednu možná nebude jíst, protože přijdou o více než tisícovku...

Ať už pečeme nebo ne, spěcháme, nebo se nezapomínáme zastavit, budeme na Silvestra utrácet, nebo se krotit, tak nezapomínejme najít vlídné slovo pro ty, které třeba po celý rok moc neprožíváme, a nezapomínejme na ty, kteří o svátcích musí pracovat, nebo na ty, kteří se nemají tak dobře jako my všichni a netráví Vánoce ve zdraví, se střežou nad hlavou, s jídlem na talíři a s lidmi, kterým na nich záleží.

TOMÁŠ KOMÍNEK (oktáva), TOMÁŠ ZELENKA (septima)

Kdo vyhrál cenu za křížovku?

Pouze tři čtenáři, či spíš čtenářky inTELEktu si daly tu práci, aby nejen vyluštily naši listopadovou křížovku, ale také poslaly řešení jejich tajenek (Vítězslav Nezval, Skleněný havelok) na adresu casopisintelekt@centrum.cz. Cenu v podobě anglické knížky však vyhrávají jen dvě z nich (Valentina Aulisa ze sekundy a Mgr. Lucie Jarošová). Třetí řešitelka se spletla buď při luštění, nebo při psaní mailové zprávy a zapomněla na háček v rodném jménu autora...

REDAKCE

Závan dětských let

Ještě minulý rok jsem v den chození Mikuláše měla takový zvláštní pocit napětí, i když už dlouho nevěřím. Asi ještě trauma z dětských let. Letos to však bylo jiné. Mikuláše jsem nijak zvlášť neprožívala, sladkou odměnu jsem nečekala a duch zvláštní atmosféry z mé strany zmizel. Možná by se ztratil úplně, kdyby tradice, kterou jsem jako malá prožívala, zcela upadla. To se však u nás ještě dlouho nestane, protože tradici zachovávají moji čtyřletí sourozenci, a proto přípravy na tento den byly horlivé. Úklid, nákup sladkostí, učení básniček...

Už jakmile jsem došla ze školy domů, zpozorovala jsem na sourozencích něco, co brzy vyklíčilo v hrozný strach. Žprvu to však nedávali vůbec znát, a dokonce se vytahovali, že se nebojí, a tak jsem je začala tak trošku stresovat předem. Pustila jsem pohádku S čerty nejsou žerty a každou chvíli jsem běhala k oknu a vystrašeně jsem popisovala, jak už chodí po ulicích.

Abych řekla pravdu, já si v těchto letech toto období docela užívám, protože mě baví je tak „trošičku“ vystrašit ještě před příchodem Mikuláše. Doufám totiž, že pak budou alespoň chvilinku hodní (vždycky se ale mýlím). Začala se blížit šestá hodina a já jsem očekávala příchod domluvené „návštěvy“, a to Elišky Stravové jako anděla, Katky Fajkusové, Huberta Šťastného a Ondry Mahovského jako čertů, a samozřejmě také Mikuláše, jehož jméno vám však nic neřekne.

Předem jsem jim sdělila, co za celý rok dvojčátka natropila, a poprosila je, aby je vystrašili pokud možno co nejvíc. Ondra se o to naštěstí postaral. „Už nikdy nebudeme malovat po zdi, už nikdy nebudeme zlobit Terezku, už nikdy nebudeme zlobit maminku, budeme se sami oblíkat,“ slibovali v pauzách mezi dusivým pláčem. Já jsem se samozřejmě celou tu dobu bavila a potlačovala výbuch smíchu. Docela jsem se i divila, že dokázali přes obrovský pláč zarecitovat básničku; zřejmě na ně totiž udělalo náležitý dojem „miminko“ v čertovském pytlí, a tak neměli na výběr.

Poté, co jsem mamku i ostatní přesvědčila, že já říkat básničku nebudu, jsme byli všichni tři (dokonce i JÁ) odměněni velkými balíčky sladkostí.

Po odchodu strašidelné skupinky se náš obývací pokoj proměnil v menší smetiště. Rozdělané mandarinky, čokoládoví mikuláši, kindervajíčka a spousta dalších sladkostí však v sobě měli zvláštní kouzlo a utvrdili mě ve vědomí, že typická tradice tohoto dne u nás dosud neskončila, a doufám, že ještě dlouho neskončí.

Dvojčata byla opravdu ten den jako vyměněná, protože čerti na ně opravdu hodně zapůsobili. Kačenka se totiž asi šestkrát v noci vzbudila se slovy: „Už odešli ti čerti? Už tady nejsou? Já jim neřekla tu druhou básničku!“ V očích přitom měla vystrašený pohled.

Tím bych chtěla zároveň ještě jednou poděkovat čertům a samozřejmě také té hodnější části „delegace“, tedy andělovi a Mikulášovi, a doufám, že příští rok přijdou znovu. Nevím však, jak to ten rok se svými malými sourozenci vydržím. Už teď totiž začínají opět nabírat obrátky v zlobivosti – a to mají za sebou teprve první den po traumatickém zážitku...

TEREZA NENTVICOVÁ (*sexta*)

Lesní domov dětem, aneb Jak jsme konečně pomohly

Promrzlé, vyhladovělé a unavené tělo nám připomínalo, že jsme konečně udělaly něco pro dobrou věc. Byly jsme tak vyčerpané, že jakmile jsme došly domů, lehly jsme si a okamžitě spaly. Odpolední chození chladným židlochovickým městem, často mezi nepříjemnými lidmi, nám totiž moc energie nedodalo. Na druhé straně nás hrálo vědomí, že děláme konečně něco užitečného, co může někomu pomoci.

Vždycky jsme přemýšlely nad tím, jak někomu pomoci nebo jak udělat něco užitečného. Jenže samo přemýšlení není k ničemu, důležitější jsou činy, a proto jsme obě vděčné, že jsme dostaly příležitost konečně něco užitečného udělat.

Za všechno vlastně může Aleš Felner, který nám o celé akci řekl a nabídl nám, jestli nechceme pomoci, a my jsme hned souhlasily. Šlo o to, že jsme se zapojily do sbírky na pomoc dětem z dětských domovů. Vše organizuje někomu méně známá asociace Taria, která zorganizovala projekt „Lesní domov dětem“. Tento počin má dětem z dětských domovů poskytnout týdenní pobyt v centru v Dobrnici u Ledče nad Sázavou. Zde se děti věnují různým činnostem, hrají a především se zde učí věcem, které jsou důležité pro život a které se normálně v dětském domově nenaučí. Kapacita je dvacet dětí, což není mnoho. Sběrka, které jsme se, ještě s několika studenty oktávy, zúčastnily, má právě přispět k rekonstrukci tohoto „tábora“. Sběrka probíhala formou prodávání dřevěných koleček, jejichž minimální cena byla dvacet korun. Našlo se ale mnoho lidí, kteří přispěli více. Těmto lidem samozřejmě děkujeme, protože vybírání někdy nebylo zrovna příjemné. Někteří lidé byli tak protivní, že jakmile nás viděli, už se nám vyhýbali. Někteří si dokonce vymysleli nejrůznější výmluvy jen proto, aby nemuseli obětovat pár „drobných“ do naší skromné kasičky. Jiní nám zase nedůvěřovali a vyptávali se nás, zda peníze nemáme na cigarety, ač viděli, že máme zapečetěnou tašku. Pár lidí nám zase vykládalo, jak už se nechali několikrát nachytat a jak vědí, že peníze neprijdou tam, kam mají. Našli se ale i tací, kteří měli svých vlastních dětí hodně, a tak se jim přispívat také nechtělo.

Výmluvy a otrávené pohledy lidí nás doháněly k šílenství. Tím více nás pak těšily příspěvky od těch, kteří přispívali ochotně, a proto všem, kdo přispěli nebo jiným způsobem podobné věci pomáhají, i za děti děkujeme.

TEREZA NENTVICOVÁ, LENKA SKLENÁŘOVÁ (sexta)

Vlakem k Futuru

Je středa. Končím ve škole a spěchám na autobus, abych se mohla doma v klidu nachystat do Brna do kroužku angličtiny. Připravím se a jako každou středu vyrazím na vlak. Koupím si jízdenku a čekám, až vlak přijede. Ve vagonu si sundám bundu, posadím se a přemýšlím, co asi budeme dělat v angličtině, co budu dělat, až přijedu domů atd. Cesta poměrně rychle ubíhá: mijíme Vojkovice, Rajhrad, Popovice, Modřice... Z úvah mě vytrhne malá holčička, která oznamuje babičce, že má asi blechy, protože ji svědí tvář. Prohlížím si i ostatní cestující. Vlak je skoro prázdný. Přes uličku sedí studentka, která si dělá zápisky do sešitu. Prostě typické středeční odpoledne.

Najednou však začne vlak zpomalovat, až úplně zastaví. Cizí hlas nás z rozhlasu informuje o nehodě, která se někde poblíž stala. Utrhla se trolej. Nikdo neví, kde přesně jsme ani jak dlouho tady můžeme stát. Víme jen, že jsme „někde mezi Mod

řicemi a Heršpicemi“. Lidé vytáhnou telefony, ruší schůzky nebo si prostě jen stěžují známým, jak jsme to dopadli. Procházející průvodčí nám oznamuje vypnutí elektriny a odhaduje čekání na půl hodiny.

Lidé vytahují knížky a ticho uspává. Topení přestala topit a začíná se ochlazovat. Oblékám si bundu a do angličtiny se těším jako ještě nikdy. Čekání se protahuje. Už stojíme na jednom místě téměř hodinu. Přichází jiný průvodčí a oznamuje nám, že čekání vypadá ještě na hodně dlouho. Nabízí nám, že můžeme vystoupit z vlaku, anebo čekat, než se dá všechno do pořádku. Všichni jsou pro vystoupení. Tvoříme řadu ke dveřím, které nám průvodčí otevírá. Pomalu seskakujeme z vlaku.

Všichni se zmateně vyptávají, kde že to vlastně jsme. Někdo volá, jiný esemeskuje, a vtom si uvědomím, že nemám kredit. Nevím, co mám dělat. Nevím, kde jsem a ještě ke všemu nemůžu nikomu zavolat ani napsat. Přidám se k davu a „někam“ jdeme. Nakonec vyjdeme na silnici, na jejíž druhé straně je Tesco a Futurum, moje jediná záchrana. Pokračuji v davu a přemýšlím, kde budu hledat telefonní budku, abych se mohla dovolat domů. Dav se pomalu rozpadá a já jdu pořád směr Tesco. Rozhlížím se po ostatních lidech, jestli náhodou nevidím někoho známého, kdo by mě nechal ze svého mobilu poslat zprávu. Mám štěstí! Vidím dva spolužáky ze školy! Poprosila jsem je a napsala jsem tatkově, aby mně zavolał. Za chvíli už jsem s ním byla domluvená a šla jsem se ohrát do Tesca. Naštěstí všechno dobře dopadlo a za půl hodiny už jsem seděla v autě na cestě domů.

LENKA SKLENÁŘOVÁ (*sexta*)

Tak trošku jiná maminka

Velkou rychlostí, abych byla co nejdříve pryč od davu, který se na sebe agresivně mačkal, jsem míjela vůni ovoce, zeleniny, sýrů a dalších potravin a uháněla jsem k čajům. Jsem totiž velký „čajomil“ a na čaji jsem prakticky závislá, hlavně na zeleném, a tak jsem v prodejně nechala mamku mamkou, nákup nákupem, ostatní potraviny zbytečnými a pádila jsem si vybrat čaj. Mamka mezitím přišla za mnou, položila si vedle mě košík, a jak to pokračovalo, to jsem si uvědomila, až když mi začala chladnout hlava. Byla jsem totiž pěkně rudá kvůli tomu, co se stalo. Není to sice nějaká tragédie, ale já jsem člověk od přírody stydlivý a jsem také pořádný zmatkař, a to ve všech směrech. Zkrátka a dobře pro mě to byl spíše horší zážitek.

Stála jsem u (pro mě neznámého) zeleného čaje a začala jsem o tom „debatovat“ s mamkou, kterou jsem původně úplně vypustila z myšlenek a věnovala se jen čajům. „Mám vzít tenhle?“ začala jsem. Žádná odpověď... „Myslíš, že je tenhle sypaný?“ Pořád nic... Začala jsem být docela podrážděná, protože nemám ráda, když mě mamka ignoruje, a tak jsem tak trošku znuděně obrátila hlavu a zeptala se: „Nemůžeš mi prosím odpovědět?“ Rozpačitá jsem nebyla jen já, ale i drobná černovlasá paní, která celou tu dobu stála vedle mě. Byla jsem z toho tak vyklepaná, že jsem se nezmohla ani na omluvu, a začala jsem dělat, že mamku hledám a zaběhla jsem rychle do regálu s gumovými medvídky. O svém menším trapasu jsem před mamkou mlčela, nechtěla jsem, aby se mi smála jako tenkrát na dovolené v Chorvatsku, když jsem se „spřátelila“ s potápěčem.

Čaj jsem ale nakonec vybrala a teď jej dokonce i piji. Jeho výběr jsem však tehdy musela kvůli neplánované situaci urychlit, a proto není tak dobrý. Jsem prostě ve společnosti hrozný zmatkař, a to nejen v obchodech.

TEREZA NENTVICOVÁ (*sexta*)

Nepíšeme do šuplíku (Z vlastní literární tvorby)

Tanec loutek

Krvavě rudá skvrna vyplavala na hladinu černobílého moře, jen aby zase zmizela hluboko pod hladinou. A rozbouřené vlny divokého, takřka anonymního tance neklidně vířily dál.

Vysoký strop pokrytý absurdními výjevy šlechtických marnivostí poskytoval bezpečný úkryt před nečasem, který vládl venku, za vysokými okny se zdobenými rámy. Uprostřed sálu visel z umělé nebeské klenby zlatý lustr a na podivnou seanci dole na mramorové podlaze lil proudy stříbrného deště.

A tyto kapky dopadaly na ramena zahalená do bílých šatů a černých smokingů, pomněnkových rób a fialových plášťů, které se vlnily v až zázračně přesně stejném pohybu, stejném rytmu, doprovázeném perfektně sladěnou hudbou. Soustředěný pohled hudebníků byl v něčem nepřírozený. Mlčící dav tanečníků strnulostí svých póz a tupým výrazem v obličejích, snad jako by spal v nějaké hluboké hypnóze, naháněl nejistý strach.

Nepochopitelnost groteskní podívané opět narušil šum karmínově rudých šatů, které se zavlnily pod jedním z obrovských oken, objevily se jen na chvíli, na zlomek sekundy.

Najednou umlkl sladký hlas houslí, fléten a harfy a do popředí se dostaly hluboké struny bas, činely a bubny. Loutky na tanečním parketě zareagovaly okamžitě, a jako se kobra svíjí v rytmu flétny, i šaty a obleky se rozvířily jakoby v křeči a několika pohyby, které by byly za normálních okolností těžce koordinovatelné, utvořily vprostřed sálu prázdné místo. V tomto kruhu se tyčila v kontrastu ke všem ostatním postava v rudých šatech i střevících. Stála nehnutě a v opojení z klidného momentu.

Společnost byla neúnavná. I kdyby snad někdo umíral žízni či hladem, nestál tam žádný číšník v livreji s podnosem připravených sklenic šampaňského a červeného a bílého vína.

Úklon doleva, doprava, otočka, smyčka, přemístění, úklona, otočka a ruka se setkala s další. A další, a další. Prudký úder bubnu a tomu odpovídající pohyb na parketu. Sál se začal naplňovat jemným sugestivním zvukem harfy a flétny. A pár po páru, dáma a pán, jak teď stáli u sebe, pomalu odkráčely ze středu jeviště a postupně uléhaly na polštáře podél zdí, které tam předtím rozhodně nebyly. Hudba utichla úplně a bezvládně ležící těla jen lehce oddechovala. Jemný vánek fléten byl následován dalším pohybem. Těla účinkujících se pomalu zvedala do sedu a páry, muž a žena propletly své ruce. Strhaly ze sebe svrchní části oblečení a spojily rty v dlouhých polibcích. V chladných polibcích, plných vášně, ano, ale bez lásky.

A nad tou začínající nepochopitelnou orgií stála figura v červených šatech. Tvář lemovala rudá a stříbrná maska s rubínovým peřím, které jako by protahovalo řasy neviditelně lemující tmavé studánky očí. Stála na bílých schodech a na protější straně sálu byly otevřené dveře. Červená maska hleděla do očí černé masce na druhé straně místnosti. Pod indigovou škraboškou se rty prohnuly úsměvem a pod tou šarlatovou vzdechly vášni. Ještě jednou se ta na schodech podívala na tu druhou. Lesk očí naznačoval. Pak zmizela v horním patře.

Ale maska u ebenových dveří nepotřebovala náznaky. Věděla. Bez váhání přešla sál mezi groteskními obrazy erotiky a vystoupala za rudými šaty.

JIŘÍ LUKL (oktáva)

Zajímavosti z časopisu „21. století“

Milí čtenáři, jako pravidelný odběratel časopisu 21. století jsem došel k rozhodnutí, že bych se s vámi měl podělit alespoň o některé zajímavosti, kterými tento časopis vysloveně oplývá. A proto se můžete těšit, že se v každém díle Intelaktu s jednou či více z nich setkáte.

Co dělat, když nás uštkne had?

Nesmíme zapomínat, že většina hadů má různé složení jedu. Pokud nás kousne had tropický, musíme být co nejdříve v kontaktu s lékařem.

Po uštknutí zmijí většinou v místě zásahu cítíme palčivou bolest. Následuje otok, zduří lymfatické uzliny. Někdy přijde nadměrné pocení, zvracení, průjem. Nebezpečné je to zejména v případech dětí a oslabených dospělých. Řídíme se níže uvedenými radami a co nejrychleji vyhledáme lékaře. Naštěstí zmijí jed není tak silný, aby člověka zahubil během krátkých chvil. (To však neplatí u některých cizokrajných hadů!)

Bezprostředně po uštknutí postiženého uklidníme, třeba sedativy. Pokud má velké bolesti, přidáme utišující prostředky. Končetinu znehybníme dlahou (nouzově třeba větví) a obinadlem. Zaškrtíme (citlivě) cestu krve k srdci. Místo uštknutí se nemá rozřezávat, vypalovat či vysávat, protože jed by mohl vniknout do úst žánchance. Provedeme jen místní dezinfekci a poranění chráníme sterilním mulem (v nouzi čistým kapesníkem aj.) Musíme se pokusit zjistit i druh hada a velikost..

Je možné, že před potopením Titaniku vyšla knížka, která tuto tragédii přesně popsal?

Ano, ale nejednalo se o knížku. Již 20 let před katastrofou Titaniku (14. 4. 1912) publikoval v roce 1892 anglický novinář W. T. Stead článek „Ze Starého do Nového světa“. Působivě líčil scény, kdy parník zachraňuje trosečníky po srážce s ledovcem v Atlantickém oceánu. Smrt mnoha nešťastníků i tady zavinil nedostatek záchranných člunů. Smyšlený kapitán se jmenoval E. J. Smith – právě jako kapitán opravdového Titaniku.

Co je přesně BYOB PARTY?

Je to zkratka anglického slovního spojení „Bring your own bottle!“ (Přines si svou vlastní láhev!) Jde o neformální setkání přátel, kteří se zvou většinou ústně, telefonicky či e-mailem. Oblečení bývá neformální, podle prostředí. (Nejvhodnější je předem se dohodnout, jaký druh nápojů bude dominovat.)

Alkohol z díry v zemi

Nejnovější archeologické výzkumy dokázaly, že Irové holdují pivu delší dobu, než se původně předpokládalo. Kdyby na program olympijských her byla zařazena disciplína pití piva, Irové by si s největší pravděpodobností odvezli stříbrnou medaili. Ir totiž vypije ročně průměrně 250 piv, více zlatavého moku do sebe nasoukají už jen Češi, každý z nich průměrně vypije 320 piv za rok. Irové mají za sebou dlouhodobý trénink, jejich předci vařili pivo již před 4500 lety. Zelený ostrov, jak se Irsku přezdívá, je poset jámami ve tvaru podkovy, ve kterých se podle archeologů vařilo nejen maso, ale i pivo. Jámy se údajně plnily vodou, která byla pomocí rozžhavených kamenů zahřáta na 70 stupňů Celsia. Poté se do vody přidal ječmen. Směs přelili do nádob, kde se nechala tři dny kvasit. Tento postup byl experimentálně potvrzen i irskými archeology a podle jejich slov bylo výsledné pivo velmi chutné.

ADAM JAROŠ (oktáva)

Čas

Čas se na trhu objevuje jako takzvané nedostatkové zboží. Jeho nabídka je skoro nulová a poptávka téměř neklesá, ba naopak se poslední dobou čím dál tím více zvyšuje. Času je zkrátka a dobře málo.

Všechny tyto poznatky jsou již dlouho známé, ale přesto se musím zeptat: „Kde mám jen ten čas vzít?“ Poslední dobou totiž prožívám časovou krizi. Ráno, když se probudím, ani nestihnu otevřít oči a už se vidím, jak běžím na autobus, který přijel jako obvykle o deset minut dříve. Nejspíš proto, že nemá čas! Potom škola. Tady mám času na rozdávání, odpočítává se totiž každá nekonečná sekunda do konce vyučovací hodiny.

Po desetiminutovém obědě musím dohromady skloubit úklid pokoje, kamarády a školní přípravu na druhý den. Večer ani nemám čas jít spát, protože je nutné si pročíst už jen pár předmětů. Ještě že nás v té škole učí věci z každodenního života! Například v zeměpise nám radí, jak získat čas. Ano, už si ten užitečný poznatek zapisuji do diáře: Přeletět datovou hranici ze západní polokoule na východní. Tím si opatřím jeden den navíc. Nakonec otevřu sešit do biologie a dozvídám se něco o hibernaci medvěďů...

No nic. Pro dnešek už bylo učení dost, a tak se rozhodnu stát se na chvíli medvědem a jít spát. Ale nebude to spánek zimní, nýbrž asi jen šestihodinový, protože zítra začínáme ve škole počítat nekonečné sekundy již od sedmi ráno.

VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (septima)

Další skvělé řešení

Je to pár dní, co jsem ve zprávách slyšel o zdražení provozu hracích automatů za účelem omezení jejich výskytu. Počítá se s jejich více než třetinovým úbytkem. Zaujalo mne to a troufám si také přihodit svůj názor do soukolí mlýna této společnosti.

Zřejmě je třeba položit si pár otázek. Pročpak u nás je tolik herních automatů? Kde vznikla touha vymyslet vůbec takové zařízení? Co nám to vlastně dává? Pokusme se nad tím společně zamyslet a třeba i najít nějaké odpovědi.

To, že obézním lidem vezmeme jídlo je také naprosto krátkozraké a bez efektu, tudíž i toto opatření není podle mne nijak účelné ani správné. Od dob, kdy už většina z nás neřeší otázku přežití, jsme se naučili být pouhými spotřebiteli, kterým mnohdy uniká, že máme doma rodinu, která potřebuje něco jíst a za jeden večer dokážeme zlikvidovat třeba i celou výplatu za vidinou jakéhosi vnitřního uspokojení. Já si určitě mnohem více budu vážit partnera, který, přestože má kolem sebe tolik pokušení, hrdě odolává a stará se o rodinu, nežli člověka, který momentálně seká dobrotu, jelikož nemá jinou možnost. Říkat, že všichni tito lidé jsou slabomyslní nebo něčím míň než ostatní, je ale také přinejmenším nevýstižné. Pro všechny je to jejich vlastní volba a brát jim, co už jsme jim jako společnost jednou dali, jen proto, že se nám to teď momentálně zdá správné?

Totéž můžeme říci o počítačích, u kterých mnoho lidí stráví celý svůj život. Protože se nám to ale „hodí“, jejich užívání neomezíme. Totéž je vlastně káva, čokoláda, peníze, pornografie a vlastně naprosto cokoliv, na co si lidé zvyknou nebo co se jim zalíbí.

Tohle vše je vlastně součástí naší společnosti a toho, kam nám až dovolila zajít. Spousta lidí v životě nedostane to, co od něj očekává, a proto utíká jinam. K automatům, posezení na zahrádce s kávou, počítači, internetu, nebo třeba i k veselé dívce stopující u dálnice. Starosti jako hypotéka, inkaso, nájem, anebo mnohdy i

práce – to vše jsou věci před kterými utíkáme, abychom alespoň chvíli mysleli na něco jiného, než jsou problémy a povinnosti.

Osobně bych řekl, že je to naše osobní volba jak naložíme se svým životem. To, jaká tato volba bude, může být podmíněno i tím, že díky vládnoucím režimům jsme spoustu let neměli možnost sami se rozhodovat, a tudíž to neumíme. Učíme se žít v dnešní společnosti, zkoušíme všechno možné a hledáme to, co je pro nás nejlepší. Proto pouhé přestěhování automatu z chudých „pajzlů“ do luxusních kasin nic nevyřeší. Lidé si musí vybrat, co sami chtějí, a řídit se tím. Když jsme sami, hranice toho, kam až můžeme zajít a co je ještě únosné, si stavíme sami. My ale žijeme ve společnosti a každý člověk, stát, náboženství či instituce má jiné hranice a zásady, tudíž i jiný pohled na to, co je obecně správné. Někdo věří, že ho spasí modlitby a láska k lidem, někdo zase, že odpálení dynamitem v metru plném lidí je to pravé pro jeho spásu.

Závěrem bych chtěl říci, že i hrací automaty vyhledávají lidé, kteří cítí, že jim to něco pozitivního může přinést. Přinejmenším zkušenost, někdy sakra drahou, ale jistě cennou. Takže souhlasím s názorem, že je lepší zamýšlet se nad příčinou než samotnými důsledky, a přikláním se k tomu, že pouhá změna prostředí k prožívání těchto závislostí je pouze další slepou uličkou. Viz prohibice, sdružování do států a podobná „zaručená“ opatření.

Jakub Verbík (SEXTA)

Na vlak, k Huse a zpátky

Jako tradičně a bez zpoždění se zmíním o školní akci, a sice o divadelním představení Tajbele, na které jela skoro celá kvarta a kvinta spolu s Lenkou Sklenářovou, Pavlou Gerlingerovou a mnou ze sexty. Náš zájezd do Brna vedli paní profesorka Nechvílová a pan profesor Čech.

Představení začalo docela zajímavě. Jen na okraj se zmíním, že jsme před vstupem do „sklepa“ v divadle Husa na provázku museli čekat asi dvacet minut, protože nás nechtěli pustit dovnitř. Poté jsme si dali věci do šatny, kde bylo dobrovolné úložné, a jak už to tak bývá, jen málo lidí se slituje nad řemeslem šatnáře, a proto jsem si tak trochu povzddechla, když jsem na stříbrném tácku viděla pár dvoukorunek. Ani já jsem sice nepřispěla paní šatnáře, ale racionálně jsem si to odůvodnila tím, že šatna je určitě v ceně celého představení.

Jakmile jsme usedli ve sklepe divadla (musela jsem sedět v první řadě, protože můj zrak není zrovna nejlepší, což nebylo výhodou při záchvatech smíchu), přišla nám nějaká paní, která se nám představila, sdělit, že jeden herec je ještě na cestě, ale že nemůžou čekat a že doufá, že ostatní herci si s tím nějak poradí. „Hmm,“ řekla jsem si v duchu, „mají to promyšlený!“ Hned po kratším proslovu tmavovlasé paní se nám představila další, pro změnu se světlými vlasy, a ta nám oznámila, že si máme vypnout mobilní telefony. Proč to neřekla už ta první, to jsem nepochopila, ale zřejmě každé pracovní místo se hodí...

Měla bych však také pojednat o umělecké stránce představení. Jednalo se o hru od Isaaka Bashevisa Singera, amerického židovského spisovatele (původem z Polska), který žil v letech 1902 až 1991, a v roce 1978 obdržel Nobelovu cenu za literaturu. My jsme zhlédli jeho dílo Tajbele a její démon. Celý obsah nebudu vyprávět, protože se třeba najde někdo, kdo by to chtěl vidět sám. Bylo to ale velice zajímavé a hlavně vtipně ztvárněné, takže jsme se rozhodně nenudili. Naopak. A to, zda před začátkem postrádaný herec stihl ještě přijít, nebo ne, jsme ani nezpozorovali.

Celý večerní výlet jsme zakončili trošku rychlejším během na vlak v čele s panem profesorem Čechem, a pak už nás před námi byla jen únavná cesta domů, kde na nás čekalo učení na další den.

TEREZA NĚNTVICOVÁ (sexta)

Nezapomenutelný výlet s Českými drahami

Tenhle článek nebude jen další příběh z mého nevšedního života, ale poukážu také na velké negativum našeho rozvíjejícího se státu.

Jako každé pondělí, unavená po návratu z polonézy, jsem došla domů, sedla jsem si do vyhrátého křesla a přemýšlela nad tím, jak se donutím k tomu, abych si nachystala věci a jela do Brna. Každé pondělí mám totiž po škole mimo polonézu také tancování a taneční. Protože jsem ale byla unavená a měla jsem na úterý moc učení, rozhodla jsem se, že pojedu jen do tancování a do večerních tanečních nepůjdu. Měli jsme totiž den předtím ještě ke všemu svou první prodlouženou, a proto jsem cítila, že až do osmi tancovat neovládnu.

S obrovským přemáháním a váháním, jestli ten den nezůstat doma, jsem se nachystala a utíkala na vlak. Cestou jsem si naplánovala, jak přijedu domů, jak si rozvrhnu školu, a hledala jsem každou volnou minutu.

Než budu pokračovat ve svém vyprávění, chtěla bych podotknout, že jsem nedávno v jednom článku četla, že železniční doprava je v České republice jednou z nejméně frekventovaných a nejméně se rozvíjejících doprav, a co se týče Evropy, jsme podle určitých zdrojů na dost vysoké úrovni.

Vím, že tímto článkem v našem drobném školním časopise nepohnu myslí velikanů naší republiky, chtěla bych ale říct, že s tím absolutně nesouhlasím. Na druhé straně však můžeme být rádi, že vůbec nějaká doprava existuje, i když třeba s hodinovým zpožděním jako v mém případě. Potom už ale stojí za zvážení, jestli nezůstat „dřepět“ doma.

Takže, abych se dostala zpět k svému výletu do Brna. Seděla jsem tedy ve vlaku, počítala každou minutu a poslouchala velice poučný rozhovor dvou babiček o tom, kolik si pořídit slepic, načež se potom začaly hádat o tom, jestli je výhodnější zajet do Tesca nebo si nakoupit potraviny v jejich vesničce. Jinak cesta probíhala dobře. Když ale vlak zastavil v Modřicích a my jsme po deseti minutách stáli pořád na místě, začala jsem být nervózní, protože za čtvrt hodiny mi začínalo tancování, kvůli kterému jsem jela do Brna. Trošku jsem se tedy prospala a asi za patnáct minut mě probudil zubatý průvodčí, který se všem omlouval, že má vlak poruchu a že co nejdříve pojedeme.

Ano, asi po deseti minutách od jeho slibování jsme opravdu jeli. Ovšem ujeli jsme sotva pár kilometrů a už jsme zase stáli. Do Brna jsem se tedy dostala o půl hodiny později, takže do tancování jsem už nešla. Jakmile jsem vystoupila, všimla jsem si, že vlak, který měl jet mimochodem už před dvaceti minutami na Břeclav, tam ještě stojí, takže jsem si prohlédla nádhernou a uměleckou hlavní budovu vlakového nádraží, opět jsem se ujistila, že mám špatný zrak, protože jsem nepřečetla odjezdy vlaků, a spěchala na vlak zpátky do Hrušovan. Tato cesta byla také nezapomenutelná. Z jedné strany se hádal mladý páreček o tom, kdo komu večer zavolá, a z druhé strany mi na krk dýchal intelektuální podnikatel.

Říkáte si: „Taková ztráta času!“ Ne! To bylo mnohem víc než ztráta času! Tím vlakem, co jsem jela domů, jsem totiž také přijela o „něco“ později, protože jsme pro změnu stáli v Rajhradě. To měli asi ZASE technickou poruchu. Byla jsem našťvaná, unavená a pořád jsem si říkala: „Tolik věcí jsi mohla stihnout!“

Jinak to byl ale moc krásný výlet do Brna a zpět s Českými drahami. Aspoň, že jsem zpátky jela zadarmo, když už nic jiného!

TEREZA NENTVICOVÁ (sexta)

Neuvěřitelná cesta

Koncem listopadu se konala velmi významná událost. Tedy pro nás, maturanty. Měli jsme stužkovací večírek. Všichni se pěkně oblekli, pan ředitel nás pasoval na maturanty a náš třídní, pan učitel Čech, a extr třídní, paní učitelka Kokešová, nám připnul na hrud symbolické stužky. Pak se rozproudila zábava. Většina studentů se osmělila a svěřovala se učitelům se vším, co se jim za těch dlouhých osm let nahromadilo na srdci. Ale o tom vám povídat nechci.

Bavili jsme se dlouho do noci, lépe řečeno do rána. Někdo odpadl dřív, někdo později. Já jsem se od posledních vytrvalců odpojila o půl šesté a nasedla jsem do autobusu směr Medlov (tam totiž bydlím). Byla jsem už tak unavená, že jsem usnula.

Docela jsem se zděsila, když jsem se probudila a zjistila, že vůbec netuším, kde jsem. Řidič autobusu mi prozradil, že když vystoupím a počkám asi deset minut, přijede autobus, který mě odveze domů. Takové štěstí! V rychlosti jsem vystoupila a sedla si na lavičku na zastávce. Vtom jsem si ale uvědomila, že mi něco chybí... Nechala jsem v tom autobuse baťoh se všemi věcmi! Peněženku i mobil jsem měla samozřejmě v něm. Jediné, co mě těšilo, byl foťák, který mi zůstal (ani nevím proč) v kapse. Ale to bylo s posledními jedenácti korunami všechno, co jsem u sebe měla.

Čekala jsem na ten záchranný autobus, ale seděla jsem tam už asi čtvrt hodiny a on nikde. Opodál stála skupinka kluků a jeden z nich se mě zeptal, co tady vlastně dělám. Když jsem jim odpověděla, že čekám na autobus, s úsměvem mi oznámil, že ten už přece odjel. Jel totiž opačným směrem, než kterým jsem očekávala. Řidič z prvního autobusu mi asi zapomněl říct, že se se mnou už otočil.

Kluci byli celkem přátelští, prozradili mi, kde vlastně jsem. Ve Vlasaticích. Hm, ještě teď netuším, kde vlastně leží. Potřebovala jsem si zavolat. Třeba by byl tatínek tak hodný a přijel pro mě. Žádný z těch kluků ale údajně neměl kredit. Ale navrhli mi, abych s nimi šla do školy a zavolala si odtud. Na nic lepšího jsem nepřišla, tak jsem s nimi šla. Ve škole mě opravdu nechali zatelefonovat. Tatínek však neměl čas, takže jsem se musela spolehnout sama na sebe.

Další autobus z Vlasatic měl jet až v deset, tak jsem se vydala na cestu pěšky. Optala jsem se, kterým směrem jsou Pohořelice, takový záchytný bod na cestě domů, a vyrazila jsem. Do Pohořelic to mělo být jen šest kilometrů a odtud dalších šest do Medlova. Byla celkem zima a zrovna napadl čerstvý sníh, takže nic příjemného. Chtěla jsem stopovat, ale nejezdila tam žádná auta. Když se konečně jedno objevilo, dokonce mi zastavilo a pán mě kousek svezl. Bohužel nejel až do Pohořelic, ale každý kousek dobrý, říkala jsem si. Vystoupila jsem a vidím ceduli: **POHOŘELICE 6. Cože?!** To přece není možné. Měla bych tam už skoro být. Co nadělám, znovu jsem začala stopovat. Tohle už byla větší silnice a jezdilo tady jedno auto za druhým. Nemusela jsem tam stát dlouho a jedno zastavilo. Páni byli tak hodní, že mě odvezli až domů, i když si kousek zajeli.

Konečně jsem byla v Medlově. Bylo asi osm hodin. Ale klíče od domu zůstaly v baťohu... Šla jsem tedy navštívit babičku. Docela se divila, když mě uviděla. Vše jsem jí vysvětlila a ona se divila ještě víc. Měla jsem plán. Počkám, až autobus, kde jsem baťůžek nechala, přijede v deset hodin do Medlova. Třeba tam ještě bude. Mezitím se mě babička snažila všemožně zabavit: poslala mě nakoupit, ukazovala mi fotky z mládí. Klížily se mi oči, ale nechtěla jsem jí kazit radost. Nedalo se to však déle vydržet. Musela jsem si aspoň na chvílku zdrímnout.

Sotva jsem usnula, už mě babička zase budila, že musím jít čekat na autobus. Na zastávce jsem usínala vestoje a čekání se mi zdálo nekonečné. Ale dočkala jsem se. Autobus přijel – a můj baťůžek v něm! Nemám já to ale štěstí?!

EVA FASOROVÁ (oktáva)

Kapela? Proč ne...?

Večer, doma, v pokoji. Položíte se na postel, zapnete počítač a pustíte si dejme tomu třeba SOAD... Úplně nejlepší je ale to, když k počítači sednete a na youtube si prohlížíte klipy, nejlépe live. Vidíte, jak na pódiu řadí čtyři pološilení borci, jak si svůj výstup užívají. A pod pódiem? Pět, deset, nebo i dvacet tisíc do extáze uvedených fanoušků, kteří svůj idol nejenom obdivují, ale dokonce jaksi prožívají... To potom člověka občas napadne: „Krucinál, založím si taky kapelu. Něco nacvičíme, udělá se pár songů a šup do Sazka arény, pak na Eurosong a nakonec při křtění devětadvadesátého alba umřít s pocitem, že jsme něco dokázali, lidi o nás vědí a cítí k nám a naší hudbě respekt.“ Probůh NEDĚLEJTE TO !!! Cíle jsou to veskrze pěkně vymalované a nejedem člověk by rád měl i ty peníze, jež k popularitě nerozlučně patří. Jiný by zase stál o ony pompézní večírky a slavnosti, na které se dostane jenom ta nejvybranější „smetánka“. Jenomže...

Šance na proražení je mizivá. Hudební scéna má přegéniováno, na světě je tolik interpretů, že by nestačil celý lidský život, ba několik generací k úplnému poslechu jejich tvorby. A je jasné, že pokud se pustíte do takového projektu, jako je kapela, s tím, že byste rádi prorazili – a ono nic, tak budete nejspíš zklamaní. A jelikož kapela je věc časově velmi náročná, musíte jí přinést taky nějaké oběti. Už nezbude tolik času na kroužky, koníčky a v první řadě ani na školu. A v případě, že činnost, pro kterou jste tolik obětovali, neuspokojí vaše očekávání, dovolím si rýpnout: Vše, co jste dělali, bylo k ničemu...

Jak tedy na to? Inu od lesa. V první řadě musíte pochopit, že zkoušet to přes slávu a popularitu je věc nevděčná. Jakmile to pochopíte, máte obrovskou část práce za sebou. Ale teď přijde teprve to pravé přemýšlení! Proč chci hrát? Kde? S kým? Na co? Mám talent, nebo budu muset makat? Kolik mě to všechno bude stát? A chci tomu vůbec obětovat svůj volný čas? A znovu zdůrazňuji. Velmi důležité je to, proč chci hrát. Můžete například chtít textem vyjádřit nějaký svůj názor nebo myšlenku. Můžete hrát proto, že vás baví hrát, můžete hrát proto, že chcete, aby lidé upřímně řekli: „Ti mají talent a jejich písničky jsou skutečným uměním.“

Můžete také hrát kvůli lidem z kapely. Je s nimi legrace a jsou to fajn kámoši. Není co řešit. V tomto případě jste se rozhodli pro dobrou věc a ta se vám podaří. Pokud vás prostě baví hrát, tak vás to stejně bude bavit před pěti, jako před padesáti nebo pěti sty lidmi. Pokud chcete sdělit svůj názor, tak může být hudba jakákoliv, ale když vám někdo řekne, že váš text dává smysl a že vaše názory jsou vytríbené, můžete být naprosto spokojeni. Hudba a kapela vám daly to, co jste od nich očekávali, máte nové zkušenosti a možná i trošku jiný názor na to, zda jsou vlastně populární hvězdy hudebního nebe skutečně spokojeny se svou hudbou, jestli je uspokojuje neustálý přísun peněz, kýče, pochlebovačů a pompéznosti.

Z hlediska nás, celkem normálních a obyčejných lidí, můžu říct i sám za sebe, že myšlenka na tyto věci je sice nesmírně lákavá a leckdo na rovinu řekne, že by chtěl takto žít, ale já si myslím, tento styl života musí být natolik ubíjející, že se není vlastně ani proč divit, když zjišťujeme, který frontman které kapely se zase ufetoval nebo zabil. Zkrátka není nad klasické vesnické klubové vyhrávání, před dvaceti příbuznými a třiceti spolužáky... Pokud si tedy najdete zdravou myšlenku, proč založit kapelu a naplno se položit do života „těch druhých“, tak jen do toho a ať se daří. Přeji pevné nervy a když tak se ozvěte. Rád přijdu na koncert!

PETR SOUDEK (*sexta*)

Kdo nás předčasně opustil

Vánoční čas je tady a nám se tak nabízí příležitost, abychom vzpomínali na ty, kteří už s námi v tuto krásnou dobu z různých důvodů nemůžou být. Připomeňme si tedy alespoň některé ze známých osobností, kterým byl osud předčasně zpečetěn.

Norma Jean Baker, kterou celý svět zná pod jménem Marilyn Monroe, se narodila v roce 1926 v L.A. Věhlasná herečka prožila neradostné dětství nejdříve s nervově nevyrovnanou matkou, později u rodinných známých a po ústavech. Nedlouho po oslavení svých šestnáctých narozenin se provdala, ale manželství bylo po roce rozvedeno. Záhy se uplatnila jako modelka, v roce 1946 podepsala svou první filmovou smlouvu a začala si říkat Marilyn Monroe. Nejprve byla obsazována do druhořadých snímků, ale film *Asfaltová džungle* z roku 1950 ji proslavil. Následující filmové snímky zdůrazňovaly hlavně její vnady a krásu, a Marilyn se tak stala sexuální symbolem celého světa. Za její nejlepší dílo bývá považována komedie *Někdo to rád horké* z roku 1959, dodnes oblíbená veselohra. V padesátých letech se ještě dvakrát provdala, ale oba vztahy skončily rozvodem. I ony byly řádně rozmazávány v bulvárním tisku, který se Marilyn soustavně věnoval. Na počátku šedesátých let se Marilyn dostala do problémů, které řešila alkoholem a nadměrnými dávkami utišujících léků. Zemřela v noci ze 4. na 5. srpna 1962 za neobjasněných okolností – hovoří se buď o sebevraždě, nešťastném předávkování, nebo dokonce i o vraždě.

Elvis Presley se narodil roku 1935 ve státě Mississippi. Měl mít svoje dvojče, ale bratr Jess Garon zemřel při porodu. Již od raného věku zpíval v kostelních sborech, v létě 1953 pořizuje na přání matky svoji premiérovou nahrávku. V roce 1955 se dostavuje první větší úspěch v rádiích a téhož roku si Elvis nachází i vlastního manažera. Píseň *Heartbreak Hotel* přináší zásadní zlom a Elvise katapultuje na pozici mezinárodní hvězdy. Roku 1956 se objevuje v prvním filmu *Love Me Tender* a stává se idolem teenagerů, hlavně díky své pódiové prezentaci. V březnu 1958 za velkého zájmu veřejnosti nastupuje na dva roky do armády, ale jeho hity se nadále a čím dál více prosazují. V 60. letech hraje v široké škále filmů, některé z nich byly však na velmi nízké úrovni. V květnu 1967 se na pět let jeho ženou stává Priscilla Presley a v té době se také chystá na svůj hudební comeback. Za svůj život stihl vydat úctyhodný počet 76 alb a přezdívalo se mu král rock 'n' rollu, protože tento žánr proslavil. Den 16. srpna 1977 se stal pro Elvise osudným; byl nalezen v koupelně svého domu mrtvý, zemřel na předávkování drogami.

Rakouský zpěvák Falco, vlastním jménem Johann (Hans) Hölzel byl nedávno zvolen nejvýznamnějším občanem hlavního města Vídně. Co tomu ale předcházelo? Rakouský umělec byl výraznou postavou popu a rocku 80. a 90. let, a v roce 1985 se prosadil jako první německy zpívající umělec na první příčku americké hitparády. Během svého života rád a hodně provokoval veřejnost, některé jeho skladby se stahovaly kvůli nevhodným textům z éteru, a totéž platilo o videoklipech. Osudným se mu stalo datum 6. srpna 1998, kdy v Dominikánské republice narazil se svým džípem do protijedoucího autobusu. Řídil totiž pod vlivem návykových látek.

O nešťastné a velmi kontroverzní smrti princezny Diany jsme toho slyšeli již mnoho, tak alespoň připomeňme, že zahynula 31. srpna 1997 spolu se svým přítelem v Paříži, pronásledována smečkou paparazziů. Letos uplynulo od této tragické události deset let a k tomuto jubileu byla sloužena slavnostní mše a pořádán velkolepý koncert.

TOMÁŠ KOMÍNEK (oktáva)

Přijďte se pobavit!

Filmové premiéry:

10. 1. **Já, legenda (sci-fi/horor/thriller/akční)**

I Am Legend nás vezme do světa, kde smrtelná nákaza způsobila vyhynutí téměř celé lidské rasy a většina těch, co přežili, se proměnila v krvežíznivé mutanty. Ve světě bez lidí, bez civilizace a bez naděje se potuluje jeden z posledních zdravých lidí, muž jménem Neville a snaží se přežít. Jednoho dne ale narazí na další skupinu přeživších a společně se rozhodnou postavit se nepřátelským monstrům.

17. 1. **Lovci pokladů: Kniha tajemství (akční/dobrodružný)**

Hlavní hrdina Benjamin Gates se se svými přáteli a s otcem dostane na stopu opravdové lahůdky. John Wilkes Booth, vrah Abrahama Lincolna, si totiž psal deník. A v tom deníku chybí několik stránek s dost podstatnými informacemi, které by mohly od základů změnit historii USA. Ben Gates bude mít tedy opět problémy, protože jistá skupina lidí má zájem na tom, aby všechno zůstalo při starém.

24. 1. **Sin City 2**

Hříšné město je zpátky. Režisér Robert Rodriguez a za kameru přesunutý Frank Miller se znovu opřou do látky, která jim přinesla davy hýkajících diváků, ale i početný shluk odpůrců jejich – jak se už trochu rutinně říká – otrocké adaptace. Naštěstí Rodriguez s Millerem nezůstali ke kritice neteční, vzali rozum do svých krví skrápěných hrstí a pro druhý film vytáhli jen jednu jedinou knihu: Dámu, pro kterou se zabijí.

31. 1. **Pokání (drama/romantický)**

Kluby:

Rock klub Brooklyn

19. 1. Madmen – Uriah Heep Revival

Flora

15. 1. Fanfare Ciolarlia – nejrychlejší dechovka na světě, rumunská kapela

18. 1. Emotion – Simon Patterson. Will Holland, Stepan Bruck, Deeprese, Alex van der Berg

19. 1. Nugget scratch – naživo Kontrafakt, H16/DJS: Yanco Král, Anys ad.

30. 1. Skaparada – Les Ejectes – legendární francouzská ska-reggae-souk-funk kapela

Semilasso:

29. 1. Hana Hegerová s orchestrem Petra Maláska

Show:

12. 1. José Leon a taneční skupina Fantasia Española – Flamenco show – La siesta 2008
MICHAELA BRANTOVÁ (oktáva)

---

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně. Grafická příprava: Aleš Felner. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek. Cena 5 Kč.